

Нещо за световете в книгата

Първи е нашият свят: представен предимно с планината, скритото село Горен Загрей, град Мюнхен (Германия), както и една богаташка вила около Мюнхен.

Втори е вълшебният свят, в който се намират: град Долен Загрей (тогава градовете не са били големи) – процъфтяващ древнотракийски планински град. Той е нещо като планинска столица на древнотракийско царство (подобно на града, открит на *Кози грамади*). Планината, в която се намира градът, е много магична и населена с вълшебни същества. В нея има дори златна мина (планинските траки са се занимавали предимно с рударство, животновъдство и пчеларство). В селищата има и работилници – за злато, за керамика и гр.

Нещо за героите в романа

Главните герои от романа са трима: Мега, Панчо и Бримо. Те са призвани да оправят нарушения баланс между световете.

Майката на Мега и Бримо – Мара, е самата богиня майка (защото всяка майка си е *богиня майка*). Името ѝ се превръща в кошмар за иманярите и техните босове у нас

и в чужбина. Когато

е с децата си, косата ѝ е дълга, черна и прекрасна, но когато се изправя срещу своите убийци, косата ѝ става от змии (прилича на Горгона Медуза, но при траките тези жени със змии са красиви).

Мега е нещо средно между амазонка и горска нимфа. Като всяко момиче, тя е бъдещото лице на богинята майка (нали е дъщеря на Мара).

Малкият Бримо заедно със своите изграчки е превъплъщение на самия бог Загрей (Бримо е син

на Мара). Игралките са важни – те са част от оригиналния мит и оживяват във вълшебния свят. Затова има едно говорещо жабче, една жива шишарка, едно огледално момиче и едно живо бебешко вълнено одеялце. Това са и истинските играчки на детето-бог от мита.

И ето го и Панчо: Панчо е сложен герой.

Всъщност той е бог Пан, но в най-стария му и тракийски образ. Думата *пан* означава *вселена, свят*. Пан е планински бог, който в най-ранното си появяване се асоциира отново с богинята майка (в случая с тракийското име Рѣя/Рез). Определено е по-стар от олимпийците и в началото не е бил в образа на половин коза, а съвсем нормално младо момче. Покровител е на пастирите, стадата, пчеларите и рибарите – благ бог, който защитава равновесието между природата и човека като част от нея. Винаги си търси женската половинка и се влюбва всеотдайно (после гърците и римляните го правят вечен любовник). Освен всичко е бог на уменията да подчиняваш вселената/света/природата. Тоест, бил е бог, който може да придобива различни умения, и бог, който се учи, а това е важно за историята ми. (Обикновено Пан се свързва и със свиренето на свирка, но моят Панчо си има само звънче.)

Колелото на Панчо се превръща в две кончета във вълшебната страна. Защото ме увериха, че в едно добро колело наистина има малко повече от два коня (както в колите).

Борей е северният вятър, а Зефир – южният. В Долен Загрей те са си ветрове, а не хора.

Гипсовите глави са фюркосите (титаните) в историята (според мита – с намазани с гипс лица). Те са лошите както в мита, така и при мен. Гипсовите глави всъщност са хората, убили Мара. Например Жеко Царя е първата гипсова глава, която ще се появи да преследва децата. Ще има още две гипсови глави – 30-годишният софийски бос е вторият, и накрая ще станат трима с най-големия мафиотски бос от Мюнхен. Мара е била пазителка на двете златни монети. Нарушаването на баланса между световите става, когато Мара е убита, за да ѝ вземат монетите.

Нещо за идеите и темите в романа

Освен за приятелството, любовта, отговорността към другите, смисъла на живота и в съответствие с вярата на древните траки – в безсмъртието, в романа е засегната и една тема, която често е табу за детско-юношеските романи. Това е темата за смъртта. Как приемаме смъртта и как се страхуваме от нея.

Но най-вече в романа се разглежда желанието за творческо безсмъртие. Ако го искаш, трябва да воюваш за него във всеки нов ден. Уникалното за всеки човешки живот творчество може да има най-различни проявления и всеки трябва да намери своето, ако иска да остави поне мъничка следа след себе си.

Весела Фламбурари
Атина

с ъ р ж а н и е

Скритото село Загрей	11
Преди да умреш, си залепи гумата!	17
Надолу по водопада	26
Колко коня има в един велосипед?	37
Кош-Мара и вълшебството	51
Северен вятър, западен вятър	60

Гугери, папугерчета и русали	75
Златният прашец	86
Планът	101
По пътеки, пещери и поляни	110
Бягство от пчелния дом	125
Обсидиановият оракул	134
В реката	146
Подаръкът на Рез	155
Танцът за слънчевото дете	165
За да не крачиш върху чужди крака	172

СКРИТОТО СЕЛО ЗАГРЕЙ

Рижото момиче, нагвесено от високото на дебелия бор, ожесточено го замерваше с шишарки и крещеше:

– Махай се! Махай се! Махай се!

Шишарковият гъжд се беше отприщил отведнъж, както Панчо бе клекнал да огледа спуканата гума на колелото си. Дивашките викове го смаяха, а и госта се уплаши. Отскочи към средата на пътеката, свали си каската, отметна кестенявия си перчем и погледна нагоре. Явно беше, че снаряженията са събирани лека-полека, в очакване на нечия глава...

– Махай се! – изкрещя неустово момичето.

Панчо съвсем се обърка. Обикновено планините бяха дружелюбни. Той бе натискал педалите все нагоре по реката. Първо, в ниското, премина през широколистната гора, но тук вече имаше само смърч, борове и мури. Където и да срещнеше хора, те го поздравяваха. Туристите планинари и селяните винаги се радваха, когато се разминаваха, всеки по пътя си. За първи път някой крещеше и го пъдеше, без да го познава или да го е виждал преди.

По пътеката тичешком се зададе слабичък дядо. Спря пред Панчо и се ухили обезоръжаващо. От устата му се подагоха четири зъба и той ги разклати с розовия си език. Не каза абсолютно нищо, само чевръсто се изкатери по бора и смъкна оттам червенокосата напаст.

– Махайте се всичкиии... – не спираше да крещи момичето.

Изглеждаше около единайсет-дванайсет годишно. Освен огненочервени, косите му бяха и толкова къдрави, че направо стърчаха. При това момичето хлипаше, едва си поемаше дъх и бършеше нос с ръкава на зацапан жълт анцуг. Панчо се втреещи окончателно и не посмя да попита за пътя. Дядото подгреди пред себе си момичето, което се разрева още по-силно, но не му се противеше. Така поеа по пътеката с подгичване. Съвсем скоро се изгубиха между дърветата.

Панчо рязко се сепна. Следобедът преваляше към шест часа, а гумата му си оставаше разпрана от горския корен. Бързо прибра кутийката с лепенки за гуми, сложи каската и полека забута колелото натам, където изчезнаха странниците. Ами да, със сигурност бяха *странни*, защото малката се тръшкеше, обляна в сълзи, а дядото умееше да се катери, но не и да говори.

Панчо забърза крачка, ала не успя да ги догони. Пропаднаха вдън земя.

Отведнъж притъмня дълбоко. Момчето се стресна не на шега. Лятното слънцестоене бе на следващия ден и беше редно светлината да властва безкрайно дълго, преди да падне нощта. Само дето над планината стремително и ужасяващо плъзнаха черни облаци. Бурята загърмя. Пътеката се разля в ручей. Светкавици обхождаха дърветата. Панчо се запрепъва в калта и подгизна, но продължи да бута колелото напред.

Небесните кладенци все още обливаха гората, когато от държдовните струи израсна закръглен силует. Панчо реши че е достигнал дядото с момиченцето. Повлече се по-бързо и

стигна навреме, за да види как плътна сянка изчезва покрай тъмните скали. Пъхна се подир сянката под широка каменна козирка и спря, втренчил поглед в камъните. Между три скали навътре се виеше проход. Панчо запристъпва от крак на крак, но накрая влезе навътре. В прохода беше сухо. На открито бурята все така трещеше, но гневните ѝ писъци се чуваха някак от далеч.

Когато се измъкна от скалния проход, боровите иглички подхлъзнаха момчето и то залитна по закръглените камъни. За малко не изтърва колелото в тихо изумрудено езеро. От бурята нямаше и следа. Езерото бе елипсовидно, а слънцето властно го къпеше в злато. През килим от росни клонки, дънери и шишарки, от другата му страна се гушеха покрити с плочи къщички.

– Добре си дошъл, сине... Мечките, да знаеш, не си поплъват!

Панчо подскочи и изтърва кормилото, но задържа байка с тяло.

– Страшно много черници и череши! Па то черешите са им любимите, де...

Едрият, висок селянин се бе появил от нищото, а сега просто си стоеше облегнат на скалата.

– Ъъ... ммм... – измуча момчето.

– Как те казват?

– П-п-Панчо.

– Така си заекваш или ти се събра много, Панчо?

Момчето не отговори. Заекваше. Особено когато беше изплашен.

- Отде си?
 - От Соф-ф-ия.
 - Как готук достигна?
 - С колелото. – Панчо наведе глава за секунда. – Тренирам планинско колоездене.
 - Като те гледам, не си на повече от четиринайсет, нали, сине?
 - Откъде знаете на колко години съм?!
 - Сам, на четиринайсет... че кой те пусна? – селянинът поклати осъдително глава. – Планина е това, не е шега!
 - Баба... въъ... тя ме смята за достатъчно голям.
 - Баба? С археолозите сте, нали? Тези, гето разкопават древните тракийски могили в долината?
 - Защо питате? – изстреля Панчо.
 - Няма, сине, не бой се...
 - Леле, какво, ако сме с археолозите?
 - Баба ти сигурно те търси... Май не си поглеждал дрънкалото?
- Панчо бръкна за смартфона. Все го забиваше по джобовете. Баба му наистина бе звъняла, но кой да я чуе... Набра я.
- Бабо? Д-г-га, добре съм. Ами, не знам точно... не, не съм се загубил. Не, изобщо...
- Момчето припряно перна екрана и обърна глава към селянина.
- К-к-къде съм? – попита тревожно.
 - Горни Загрей – пошушна мъжът. – Но тя не знае де е наше село... Далечко си, на хвърлей от Шипково.
- Панчо докосна отново дисплея.

– В Горни Загрей съм. Село е... Б-б-близо до Шипково. Добре, ще ти дам този, който ми подказва... Добре!

Панчо подаде смартфона на мъжаката.

– Добра sluка, Панчова бабо. Да? В наше село е момчето. Имаме си буря, га.

Панчо зяпна.

– Знам, че и при вас е така. То хубаво да пратите човек, ама човекът късно ще достигне, а с бурята може и да не наїде кураж готук да гоїде. Няма го на картата селото ни. Не, няма го! Добре, че е Шипково, га... Утре ще ви го проведим гечурляка. Утре, утре!

Панчо се освести и грабна телефона.

– Б-б-бабо, аз се качих по реката много, много нагоре. Имаше ужасна буря, но тук...

Селянинът се пресегна и обърна главата на момчето към себе си хем властно, хем леко. Положи пръст на устните си.

Панчо спря да говори, кимна и после довърши внимателно.

– Ъъъ... Хората ме прибраха от бурята и ще си гоїда утре. Не, Коко няма нужда да идва. Нито полицията, нито горските има нужда да идват. Бабо, бїди разумна, голям човек съм, знаеш го! Ако бях в някоя от любимите ти епохи, щях да съм почти мъж. Казах *почти*, нали? Значи съм прав. Д-г-добре, добре, както искаш! Ще ти се обадя пак. Цункам те!

Панчо натисна червената слушалка, въздїхна и се загледа в лицето на селянина. Мъжът имаше силно изтеглена напред, гладко избрїсната брадичка и ужасно буйна коса. Туктаме отделни кичури се белееха като малки преспи и корените му бяха започнали да сивеят.

Странно! – помисли момчето.

– К-к-как се казвате? – запита.

– Говори ми на *ти*, аз съм си аз – засмя се селянинът. – Бореї ми е името.

– Б-б-баба ще доведе полицията и горските, бас ловя!

– Знам – отвърна Бореї. – Нека ги води. И да бързат, до тук след залез слънце ще стигнат.

– Да не сте иманяри? Баба ли ще изнудвате? Ще ме уб-б-биете ли? – Панчо облиза внезапно пресъхналите си устни.

– Аз съм тук, за да те опазя. Но може всичко да настане, сине... Това му е лошото на това прекрасно място. Може всичко да настане.

– К-к-какво означава това?

– Означава, че ще дойдеш сега с мен до къщата.

– Отвлечен ли съм? Какво искате от мен?

Момчето усети, че долната му устна затрепери и я прехапа.

Беше мъж. Е, почти, де...

Селянинът само се засмя.

– Иманяри не сме, Панчо, и отвлечен не си, но наистина искаме нещо от теб. Не е много... само да спасиш света.

ПРЕДИ ДА УМРЕШ, СИ ЗАЛЕПИ ГУМАТА!

Златото на залеза блещукаше и обръщаше езерните капчици в диаманти. Слънчевите лъчи изобщо не бързаха и се провираха палаво през изличките на вековните мюри. Личеше, че предстои най-дългия ден в годината. Панчо влачеше крака, а грехите и раницата му прошляпваха, докато тъжно разказваха за пороя. Сред искрящите слънчеви зайци споменът избледняваше все повече, но буря и гъжд бе имало. Само гето Борей не разреши момчето да поговори с баба си за топлото и сияйно езеро. Забраната бе кротка, но безмълвна и категорична. Момчето потрепери. Не знаеше дали му е студено, понеже е прогизнал, или идва от мисълта, че е отвлечен. Тревожно се запита дали да не го обърне на бяг. Но колелото бе със спукана гума – ако хукнеше, щеше да го разбие, а да го изостави, дори през ум не му минава-

ше. То беше скъпо, леко, прекрасно и негово. За нищо на света не би го зарязал в това село. Принуден бе да следва Борей, каквото и да означаваше това.

Край езерото бяха избуяли криви смърчове, бодливи шипки, гъсти репейи и огромни листа татул. Мъжът с момчето ги заобиколиха. Колкото приближаваха къщите, толкова Панчовото шляпане заглъхваше под пискане и бучене, но следи от нова буря нямаше. Достигнаха махалата и момчето изхълца. Отзад също се извисяваха скали. От тях в бездната се хвърляше висок изиящо тънък водопад. Постройките бяха кацнали на полуостровче с тесен брод. Заедно с къщите езерото образуваше не елипса, а пълен кръг. В ниското водопадът пръскаше, гъргореше и леко заглушаваше стъпките.

– Трябва да лепнеш гумата – нагвика бързее Борей. – Знаеш ли как?

Панчо кимна:

– Да имате нещо, в което да налея малко в-в-вода?

– Тук да стоиш! – махна с ръка Борей. – Кофата ще донесе... Мъжът забърза към къщичките.

Панчо свали раницата, а после и каската. Подпря колелото на един път и клекна до гумата. После извади кърпа от сакчето и приближи зеленясала езерна бара. Натопи кърпата и се обърна към колелото. Звънецът му беше изчезнал! Ей така, просто за нула време!

– Леле... ей, върни ми звънца! – развика се Панчо.

Сред бодливите храсти и черните боровете нещо изшава. Въпреки слънцето между дърветата бе сумрачно. Точно там

се таеше пълничка сянка. Тя полетя плавно към момчето. Панчо отстъпи. Две очи, като звезди, за миг осветиха дългата като грива коса. Изключителна, черна и вълниста, тя се вееше сред дърветата, без да закача тръните. Ама че красота! Ядът на Панчо изчезна без следа. Колоездачното звънче се обади изненадващо силно и го стресна. Металът също проблясваше със собствена светлина или може би събираше под боровите оскърдните отблясъци на слънцето. Дебелата закръглена сянка го подмяташе из вихрите на косата си и звънчето пееше под акомпанимента на водата.

Остър вятър отвя минутката и покрай Панчо профуча яркочервена вихрушка. Момичето със зацапания жълт анцуг и рижата коса приличаше на комета.

– Върни звънеца! – изкрещя малката. – С Бримо нямаме нужда от никого!

Момичето размахваше къс закривен нож. От изненада и уплах Панчо се присви. Ножът описваше дъга след дъга и щеше да го резне като едното нищо.

Звънчето плавно излетя от гората и се закопча на велосипедното кормило. Панчо зяпна и чак забрави за ножа. Само дето острието изведнъж опря връх в гърдите му и той спря да диша.

– Нали ти казах да се махаш? – изстреля рижото момиче. – Нали ти го казах?

– Ааа... – зяпна Панчо.

– Мего, Мего! – притича Бореј.

Кофата, която носеше, изгрънча в камъните. Той хвана малката откъм гърба и я обърна към себе си. Ножът опря в корема му.

– Мего, скрий ножа... С остриета няма да ми се занимаваш!

– Казах му да се маха, но той не ме слуша! – викна момичето, а от очите му изхвърчаха сълзи.

– Тъй си е, но той ни трябва, Мегенце! Трябва ни!

– На нас с брат ми никої не ни трябва! – люшна глава момичето. – Чуваш ли? Никої!

– Даї ми ножа! И козите, за вечерта, да прибереш отигу...

Борей леко измъкна оръжието от момичешката ръка. Мега изхлипа, после се въртна, без да погледне Панчо, и се изгуби в напалалите клони и храстите отвъд крайната къща.

Момчето пое въздух на пресекулки и седна на земята. Скъпият екип за планинско колоездене освен мокър вече беше и мърляв.

– Не се страхувай, Панчо – повдигна рамене Борей. – Мега майка си съвсем наскоро от живите изгуби. Бясна е...

– Майка си... – машинално повтори момчето и наведе глава.

– Тук ли ще оправяш байка, или в къщето да влезем?

– Т-т-трябва да си ходя – вдигна глава Панчо. – Ако тръгна сега...

– ... ще се погубиш, без съмнение. Извън наше село бурята още не е довършена, а ти се изгуби преди вихрите ѝ, нали? Да ти кажа, сине, изгубен си от мига, в който реши да не слушаш баба си и онази, стръмната пътека, тръгна да изкачваш.

– Откъ... откъде знаете? – нервно повиши тон момчето.

– Откъде ги знаете тези неща... Леле... и защо съм ви аз?

– Не ти на нас – ние на теб сме нужни! – отсече строго Борей. – Стръмната пътека се срути, сине. Не те ли бяхме взели тук през теснината, в кален въртоп щеше да си заровен. Сега, връщането у дома – да го заслужиш трябва.

– Г-г-глупости – отрони момчето, но сърдитите нотки в гласа му омекнаха.

– Глупости или не... нужно е колелото ти да се оправи, сине. Като гледам, по-добре вътре да влезем. Ще запалим огън, грехите ти да изсушим, че ще ти трябва, момче.

– Добре съм си така! – тросна се Панчо.

– Да, да... хайде, подкарвай велосипеда. Вътре, при Бримо, е дядо ти Зефир... Казах му да напаля огнището. Аз ще напълня кофата с вода и идвам веднага.

Панчо надяна раницата и повдигна колелото. Заджвака към къщата. Бутна дъсчената порта и прекрачи прага.

Каменната уста на огнището бе захапала издънките на голямо коренище и ги гризеше с нагорещените си базалтови зъби. Пламъчетата не бяха високи, отскачаха радостно от клон връз клон и пръскаха заря от светлинки всеки път, когато откриеха ново дълбоко местенце за нажежаване.

В стаята беше топло, но не и задушно. Хванати за гредо-реда, отгоре се спускаха гъсти плитки от билки, цветя, грудки и ивици плат. Покрай стените бяха подредени сандъчета със стари книги. Тежките столове и масата бяха изкастрени от цели пънове.

На дъсчения под, само по гащички, седеше момченце и редеше играчки. Щом видя госта, момченцето отметна дългите масури на черната си коса, нагаде възторжен вик, изпра-

ви се и хукна към него. Панчо нямаше никакво време за чудене, понеже детето протягаше настойчиво ръчички. Облегна колелото на стената и се наведе. Малкият го хвана за вратата, а момчето подложи ръце под гупето му и го повдигна.

– Аз – Бримооо... – викна момченцето и млясна госта по двете бузи.

– Панчо – отвърна Панчо. – Суперско ти е *p*-то, да знаеш!

– Бррримо... – натърти малкият.

– Б-б-браво! Аз, като малък, все на л го карах.

– Панчо – пррриятел! – отсече малкият.

– На колко си години?

– Две и половина... Панчо – пррриятел!

– Леле... разбрах, че казваш *ppp* и бърбориш супер, само дето и тежиш супер.

Бримо мълниеносно свали ръце. Панчо залитна и за малко да го изпусне, но накрая успя да го остави на земята. Малкият невъзмутимо се захвана с нова игра. Закачаше се с живо жабче – светлокафевичко, с тъмни източени петна по заострената муцунка и тялото. Крачетата на жабчето бяха несъразмерно дълги и странни, но то не се противеше, а също си играеше. Жабчето търкаляше насам-натам голяма издължена шишарка и подскачаше в кръг след нея. Върху дъските лежаха мъничко кръгло огледало и бебешко одеялце – вълнено, с леко разпрегени краища.

От едната тъмна стена се отдели сянка и Панчо потрепна. Оказа се усмихнатият дядо с четирите зъба и катераческите умения. Дядо Зефир ли го нарече Борей?

Усмивката на дядото се разшири още повече и той довошно прокара розов език през последните си четири зъба. Бе

нахлузил дълга до земята домашна риза – дебела, тъкана, сива и поръбена със синьо. Събра в юмрук малко от плата върху изкривения си кръст, повдигна го и със ситни стъпки се приближи до момчето. Дръпна силно якето му. Панчо отвори ципа и се съблече. Тихо и прилежно гядото отнесе якето и го провеси на внушителния стол пред огнището. После се върна и подръпна момчешкия крачол.

– Ммм... – измуча срамежливо Панчо. – Може ли сам? А може ли и да ми g-g-гадете нещо друго да облека?

Зефир кимна и се завтече към съседната стаичка. Чу се как тършува, а после изтрополи назад със сгъната риза в ръце. Погаде я на момчето и отново влезе в стаичката. Панчо се озърна да се убеди, че малкият си играе. После се съблече и нахлузи ризата. Кафеникавата вълна боцкаше и бе поръбена с жълто. Панчо нареди дрехи-

те си пред огъня и разтвори раницата до тях. Скоро над стола се вдигна облак от пара.

Когато Борей и Мега най-сетне се прибраха, гостът им бе отворил кутийката с велосипедните лепенки, бе махнал предното колело и вадеше вътрешната гума. Борей му погледна кофата и момчето прекара гумата през вода, за да види къде пробойната ще направи мехурче.

Мега изсумтя срещу младежа и седна при Бримо. Жабчето подскочи и се отърка в жълтия ѝ анцуг. Тя го вдигна на ръце и го целуна по муцунката.

– Панчо – пррриятел – заяви уверено Бримо и се гушна в сестра си.

– Грънци – възкликна момичето.

– Пррриятел! – настоя момченцето.

– Добре де, Бримо... и мама твърди същото, но за мен вашият Панчо е просто момче. Нищо повече от глупаво момче...

Панчо спря да работи за миг, но не вдигна глава от колелото и не се обади. Зефир ситнеше напред-назад, а Борей довлачи стол пред огъня и се отпусна тежко върху него.

– Пррриятел! – Бримо се засмя лъчезарно и черните масури на косата му се разтресоха.

– Престани! – Мега остави внимателно жабчето и се захвана да гъделичка неотстъпно и съсредоточено брат си. От смях момченцето се изтърколи по дъските, но по лицето на сестра му не се появи усмивка.

Панчо хвана здраво кофата да не се разлее и зашари с объркани очи.

– Стига! – извъртя се Борей. – Хайде, стига! Побърквате излишно момчето...

– А той защо ни се натресе? – тросна се Мега.

– Мего, знаеш, че не е така – отвърна тежко Борей. – Майка ти, Бримо и аз вярваме във...

– В измишльотини... – засече го Мега.

– Майка ѝ? – започна тихо Панчо, но след това не се стърпя. – Майка ѝ? Майка ѝ нали е умряла?

– И какво от това? – изпищя гневно Мега. – А? Какво от това?

Панчо се сви като ударен. Седна направо на гърските. Дядо Зефир изникна изневиделица току до него и го погали по главата.

– Ама нали е умряла? – повтори тихо момчето и опита да се отърси от страха, който превземаше мислите му, както мокрото куче отърсва водата от козината си.

НАДОЛУ ПО ВОДОПАДА

Жеко Царя бе във възторг. Така де, колко пъти в живота на гребния престъпник се пада да го заведат до истинско съкровище. В кариерата Жеко бе тръгнал от прост иманяр, но вече се смяташе за чистокръвен човек на *алъш-вериша*. Знаеше как да купува съвсем евтино и да продава по-скъпо. Знаеше и че е мошеник, но предпочиташе да го наричат с

чужбинската гумичка *дилър*. Тя веднага му оправяше настроението и го издигаше в собствените му очи. Жеко не бе висок, но идваше масивен и набит, с широк и здрав врат. Обичаше да хапва и много си падаше по винцето и прошарената сланинка.

Царя имаше среща с Голямото началство от София и се бе разположил, уж нехайно, върху кожения диван в скъпия офис на една софийска стъклена бизнес кула. Началството се оказа пъргав млад мъж на не повече от трийсет. Беше облечен в изтъркани дънки и фланелка, но около него се носеха вълни от скъп парфюм. Натрапчивият аромат за миг задуши дребния дилър. *Ам'чи как може, ти казвам? Несправедливост, да го вземат мътните...* – помисли Жеко. – *Да се бях-тя толкова години, а тук някаква зелена кратуна да ми се шири в офиси, ти казвам.*

– Баї Жеко, – младият мъж дори не седна, а само потупа черната чантичка, която носеше. – Баї Жеко, носиш ли, каквото се разбрахме?

– Абе нося аз, ти казвам, ама... – Царя нарочно поспря.

– Добре, тогава да си ти давам парите и да приключваме, защото ме чака полет до Мюнхен.

Жеко Царя се ухили.

– Е, не мож' така момче, ти казвам... Мюнхен...

– Защо, какво има? – лицето на младия се дръпна, а очите му се присвиха и потъмняха.

– Ам'чи такова, ти казвам, момче, цената...

– Какво с цената?

– Ам'чи, вдигна се, ти казвам...

– А... – младият мъж седна на крайчеца на отсрещното кресло. – И как стана това?

– Ам'чи, тез гве златни тракийски монетки ги взех от умряла жена, ти казвам... Туй им вдига цената до небето.

– А ти защо я уби, Жеко? – загрижено се наведе напред *началството*.

– Алоу, аз да съм я утрепал?! Не съм, ти казвам, бе... Ти ми обади къде да я намеря, ама като отидох, си беше съвсем умряла – заплете се Жеко. – Аз никога не съм трепал!

– Тогава защо на снимките си ти?

– Що? К'ви снимки?

– О, не знаеше ли, че ще има снимки, баї Жеко? То в такива случаи снимки винаги се появяват. На фотографите първо тя влиза в хижата, а после ти излизаш от там. Друг няма.

– Искаш да ме метнеш нали, ти казвам... – изсъска Жеко.

– Няма такова нещо – тънко се усмихна младият мъж. После отвори джоб и извади смартфона си. – Виж и сам.

Жеко се надигна и втрени очички в екрана. Потрепери.

– Добре, добре, ти казвам – рече глухо. – Даї да видя парите... келешче!

– Последното го забравям тутакси – пусна още една тънка усмивчица младият. После също се изправи и положи ръка върху чантичката. – Парите те чакат. Да видя златиците.

Жеко бръкна чак под потника и напипа пришитата към него платнена торбичка. Бързо я разтвори и извади монетите. Слънцето не бе залязло, но офиса̀т се озари от светлината на златото.

– Ам'чи, туй е цяло тракийско имане, ти казвам, а искаш да ти го дам за пет пари.

– Е, не са пет пари, де...

– Пладнешки обир правиш, ти казвам... К'во си мислиш, че не знам, за колко ще ги ширнеш в Мюнхен ли?

– Искаш ли си парите, или не?

Вратата се отвори и в офиса се намърдаха трима едри мъжаги.

– Добре, добре, ти казвам – измънка Жеко. – На ти ги жълтичките!

Златните монети и черната чанта размениха собствените си.

Едрите момчета си излязоха, както бяха влезли.

Възрастният мъж въздъхна тежко, отвори чантичката. От нея изпъзля рогато змииче и го захпа за пръста. Жеко изгруктя изненадано, залитна и се стовари върху канапето. То пък се оказа на колелца, плъзна се и удари огромния стъклен прозорец, а стъклото се пръсна на едри късове.

Канапето пропадна надолу и отнесе със себе си Царя. Всичко се развихри изумително бързо. Когато горилите нахлуха обратно, завариха младия *началник* да се държи здраво с едната си ръка за закомвената върху стената артзакачка, а с другата да стиска златиците в джоба. Зъбите му още тракаха от изумление и страх, но той бе само на трийсет и се оправи бързо. Нямаше как, чакаше го полет го Мюнхен.

– К-к-когато някой умре – изчезва и вече го няма! – настоя Панчо.

– Грънци – отсече Мега и разтърси огнените си къдрици. – Разбира се, че го има!

– И к-к-къде го има?

– Някъде! Навсякъде! – отвърна убедено момчето. – Нищо не изчезва, само за твои кеф...

– Леле, ама, на мен не ми е кеф. По биология учихме, че...

– ...че нищо не се губи току-така! – кресна Мега.

– Престанете! – включи се Борей. – За вършене работа има, деца...

– Щом сме деца, работата да си я вършиш сам – озъби се червенокосата.

– Мего, стига! Панчо, обличай се!

Дрехите му бяха изсъхнали вече и момчето ги навлече отново. Мега смени жълтия анцуг с тъмно-лилав гънков сукман и фланелка с късички бели пискюлчета по ръкавите. За учудване на момчето, тя повдигна Бримо съвсем лесно и бързо го облече в бяла тениска и зелен гащеризон.

– Нещо върхно ви трябва – настоя Борей.

Дядо Зефир изтича и донесе вълнени ризи. Дебели и шарени.

– И за мен ли? – изненада се Панчо.

– И за теб – кимна Борей. – Велосипедната униформа, каската и бронята са прекрасни и вярно ще ти служат, но там където отивате може студено да стане.

– К-к-къде отиваме? – разтресе се момчето. – Някой ще ми каже ли какво става? Какво искате от мен?

– Вижте го... страх го е, а не му стиска да избяга – сопна се Мега. – Не ми трябва! Дори Бримо е по-полезен!

– За k-k-какво да бягам? – избухна ядно Панчо. – Не съм филмар нито глупак, ясно ми е, че няма да успея. Тук n-n-правите магии, видях.

– Панчо, Панчо, Панчо – Борей се бе изправил и хвана момчето за раменете, – каквото и да разкажа, малко ще е, сине. Обясних, че да си заслужиш връщането въкъщи трябва. Не казах обаче, че лесно ще бъде.

– А ако си седна, без да мръдна никъде? И изчакам да дойдат баба с полицията и горските? К-k-какво тогава? Всичките ще ви арестуват. Ако ме убиеете – пак ще ви намерят и ще ви арестуват.

– Абе, ти си истински идиот, бе... – провикна се Мега.

– Мего! Със знанието си израснала, а момчето не... – Борей хвърли тежък поглед върху момчето, но после се върна към момчето. – В чакането няма спасение, сине. Гипсовите глави световите ще унищожат и никои няма да дочака нищо.

– Гипсови г-г-глави?

– Чудовища са те.

– От г-г-гипс?

– Да, сине... Затова са изменчиви. Успяват във всякакъв калъп да се излеят. Но са си чудовища.

– К-k-къде са? – озърна се Панчо.

– Навсякъде – Борей бе сериозен. – Всякак да изглеждат могат.

– И като хора?

– И като хора! Но са студени, бездушни, зловещи. Златно съкровище да си сберат, е единственото, което ги интере-

сува. Да го сберат и в четирите стени на собствената си плът да го зазидат. Те само да го притежават.

– Съкровище...

– Мама имаше съкровище! – извика Мега. – Те го откраднаха.

Панчо не погледна към момичето.

– Аз не се интересувам от съкровища! Нито от вашето, нито от друго.

– Не се интересуваш ти, но твоята баба се интересува – поклати глава Борей.

– Б-б-баба? Баба е историк и археолог. Тя има правото!

– Прав си, сине... но прав и не си. Баба ти изследва две жълтици, които майката на Мега имаше. Никой за златиците не трябваше да узнае, но стана така, че баба ти ги видя. То и Мара да помага на археолозите много обичаше, де... Баба ти не разбра, че Мара смъртна опасност грози я и за монетите, по време на световно научно събиране взе че разказа. Други две такива златици никъде по света няма, сине. Гипсовите глави за тях разбраха и ги откраднаха.

– Затова ли умря майка ѝ? – досети се Панчо и посочи Мега.

– А ти как мислиш... – изхриптя момичето.

– Да, така майка ѝ от живите се отдръпна – изрече внимателно Борей. – Но ти несправедливостта ще поправиш. Мега и Бримо до гвете нови монети ще заведеш, а после тук ще ги върнеш. Работата да бъде свършена трябва.

– Иначе какво?

Борей въздъхна:

– Иначе баба ти ще заловим, Панчо, и нея няма вече да видиш. Това ли искаш да чуеш?

– Баба? Не бива да хващате баба!

– Прав си, сине!

– Д-г-добре, де, разбрах.

Мега захлуни лицето си с ръце, но после се надигна и извика заплашително:

– Нищо не разбираш! Ти си глупак, а аз нямам нужда да ме пазят глупаци.

– Леле... такава драма ли е винаги? – обърна се Панчо към Борей.

– Да – усмихна се мъжаката.

– Ти и Зефир ще гойдете ли с нас?

– Не точно, сине...

Беше ред на Панчо да въздъхне:

– Добре! Да вървим.

– В теб и за минута не се усъмних, сине...

Зелениките потъмняха в края на залеза. Боровете отпуснаха дълги трънестии сенки, които набучиха светлите петна като таралежи. Петната се спускаха и светлината се изгуби под вековните клони. Слънчевите лъчи все още обгръщаха гората, но блестящият им тъл бе станал рехав и тънък.

Панчо буташе колелото по тясната пътека, която откриха зад високия водопад. Мега държеше ръчичката на Бримо и двамата пристъпваха съвсем бавно. Полека, пътеката

зи отведе до изсечени в скалата стъпала. Те продължаваха все нагоре и се губеха някъде из високото.

– Леле, защо отиваме горе?

– Защото пътят ни е оттам – тросна се Мега.

– Д-г-добре, де – Панчо повдигна предната гума и прехвърли колелото върху стъпалото. Велосипедът бе наистина много скъп, но затова пък тежеше точно пет килограма и осемстотин грама. Момчето се усмихна щастливо. Имаше най-хубавото колело на света и го обичаше с цялото си сърце.

Стълбите се виеха като спирала и изкачваха децата по скалата. Самите стълби не бяха опасни, но Панчо си повтори, че трябва да внимава. Стъпалата бяха покрити с жилести морави лишеи и мънички жълти тромпетчета на горски гъби. Около лишеите и гъбите се провираха корени от мури и криви хвойни.

Когато изкачиха баира, Панчо почувства разочарование. Най-отгоре течеше реката и имаше струпани камъни. Само камъни – нищо друго. Бяха подредени един върху друг, а водната змия пълзеше между тях. Водите влизаха в каменна арка и пропадаха надолу в няколко тънки струи.

– Сега? – попита Панчо.

– Сега ще изчакаме колелото на Слънцето – Мега седна на камък до арката. – Виждаш ли го, идва...

Мега посочи с ръка, а Панчо проследи пръста ѝ. Слънцето бе слязло много, много ниско. Приличаше на ярък гигантски жълтък, който се преобръщаше върху кристалните речни вълнички и ги караше да искрят в хиляди цветни капчици. Докато приближаваше, жълтъкът потъмня и заприлича на тъм-

нооранжев портокал. Портокалът премина покрай децата и боядиса погледите им в старо злато.

– Яхвай велосипедгггг... – извика Мега.

– Ама к-к-какво? – запъна Панчо.

– Ние с Бримо ще се качим на рамката – Мега повдигна момченцето и застана до возилото.

Бримо се засмя.

– Мего... – в гласа на Панчо се затаи отчаяние.

– Не ме гледай, трябва да догоним Слънцето.

– К-к-как?

– Знаех си, че си пъзльо! Пъзльо си, пъзльо... Страх те е!

Бримо се смееше с цяло гърло.

– Ще се убием!

– Панчо не пъзльо... Панчо – пррриятел! – викна Бримо.

Панчо така и не проумя каква лудост го накара наистина да яхне колелото, да изчака Мега да се качи и да поеме в скута си Бримо и после да завърти педали по теснината, в която пропадеше едно от перестите среброструйни змиичета. Планинско колоездене, ама екстремно! Същинска водна пързалка, но върху колело, накичено като в цирк. Велосипедът премина арката малко след Слънцето и се спусна надолу в луд спринт. Панчо не знаеше как се удържа по почти отвесния склон, яростно се съсредоточи по линията на движение. Накрая, в ниското, колелото и децата догониха залязващата слънчева топка... И се бухнаха в нея. Светлината запулсира и ги обгърна с изтъканото си от лъчи блестящо одеяло.